the bitterly hated cousins; with drawn swords openly they attempted murder of the legitimate heirs to the throne; deceitfully they tried to deprive the Pandavas of their kingdom, wealth and wife. Death is the reward that dharma deals to the *ātatāyins* even if they happen to be learned. But Arjuna overwhelmed with sentimental commiseration, seeks to save instead of slaughtering them in open war.

तस्मान्नार्हा वयं हन्तुं धार्तराष्ट्रान्स्वबान्धवान् ।
स्वजनं हि कथं हत्वा सुखिनः स्याम माधव ॥ ३७

तस्मात् न अर्हाः वयम् हन्तुम् धार्तराष्ट्रान् स्व-बान्धवान् ।
स्व-जनम् हि कथम् हत्वा सुखिनः स्याम मा-धव ॥

tasmān nā'rhā vayaṁ hantuṁ
dhārtarāṣṭrān svabāndhavān ।
svajanaṁ hi kathaṁ hatvā
sukhinaḥ syāma mādhava ॥

तस्मात् *tasmāt* therefore न *na* (are) not अर्हाः *arhāḥ* justified वयम् *vayaṁ* we हन्तुम् *hantuṁ* to kill धार्तराष्ट्रान् *dhārtarāṣṭrān* the sons of Dhrtarashtra स्वबान्धवान् *svabāndhavān* our relatives स्वजनम् *svajanaṁ* kinsmen हि *hi* indeed कथम् *kathaṁ* how हत्वा *hatvā* having killed सुखिनः *sukhinaḥ* happy स्याम *syāma* may (we) be माधव *mādhava* Madhava

We should not therefore slay the sons of Dhrtarashtra our kinsmen; for, how can we, O Madhava, killing our own kinsmen, be happy? 37

यद्यप्येते न पश्यन्ति लोभोपहतचेतसः ।
कुलक्षयकृतं दोषं मित्रद्रोहे च पातकम् ॥ ३८